

Bran in pogin Japodov.

Spisal Jan. T. . . . a.

6. Darovanje.

Stoji, stoji tam sveti hram. Koraka kjekej množica pobožna. Naprej devic enajst počasno stopa, U beli roki golobice bele, Za njimi zopet jih enajst sleduje, Na roki torbice pšenice zlato.

Za temi trop mladenčev gre, Ki pelje vsaki v desni krotko ovco. Zenejo drugi bele vole zadoj — Prijeten dar bogovam na višavi, Verstijo deve se po redu z juni In pevajo bogovam pesmi svete.

Potem možaki stopajo, V desnicah kopje ostro in bliseče. Sred njih korakajo Rimljani vjeti. Na lica barve, ognja v oku manjka, Se trese serce, žila in koleno; Gotove žertve čakajo čertovi.

In v hram se zbere skupni trop; Ki kladajo duhovniki darove Pevaje glasno te besede svete: „Vladiki močni sinje visočave, Ki davate nam luč in sapo čisto, Prejmite z okam milim dar zahvale.

Prejmite vdanost zvestih slug, Ki slali ste jim zmage luč v Metulu. Ko solnce sred obnebja bo bliselo, Ko luna sred obnebja bo veslala, Ko bliska zora in ko mrak nastane, Naj hvala vaša se razlega vsakod.

In vam čertovi globočin Naj dar prijeten bo sovragov žertva! O moči vaši mremo groze svete, O moči vaši vije vrag se v prahu. Njegovi stoki glas so vaše sile, Zvonjenje slave vaše krič njegovi.“

Bogovi prejmejo dari Golobe, ovce, vole in pšenico. Pijo čertovi sladko kerv Rimljanov.

Idriski rudnik najden.

(Konec.)

Zdaj je Loški zlatar druge strune napel in si je, kar je bilo moč, prizadeval vodo na svoje zatornice privabiti, tode sodar mu ne

zine besedice od vira, kjer živo srebro izvira; ampak jo pobere vesel od zlatarja in gre žvižgaje iz Loke proti dolu, kjer misli veliko srebra nastreči in za-nj veliko zlata dobiti.

Na tem poti, komej vrata Loškiga mesta zadej pustivši; za kaj Loko je bil namreč že dolgo časa popred Frajzinski škof Bertold ozidal, je mladiga suličarja došel, ki je po ravno tem poti zamišljen krevljal.

„Bog te sprimi, prijatelj! kam jo mahaš, kam greš?“ ga veseli škafar popraša.

„V jamo“ mu Anderlajn posmehljuje odgovori.

„Vsi zlodji,“ zagodernja škafar sam pri sebi in pravi: „greš morebiti v jamo do vira, iz kteriga moje srebro izvira — kaj boš v jami počel?“ ga radovedni popraša.

„Grem svojimu ubožtvu in revšini konec storit,“ mu Kocijan ročno odgovori.

Škafarja mraz spreleti in terd postane, kakor de bi bil okamnil, in ga prestrašen popraša: „Gospod suličar vi ste gotovo s škram v zavezi, ali ste pa deseti brat.“

„Nič od tega“, mu Anderlajn naglo odreče, jez sim le zaljubljen.“

„Kdo vam je pa povedal od moje skrivnosti?“

Zdaj je mende suličarju predla, kako se bo odrezal, de bo za-nj prav, tode prekanjeniga nikoli ne skerbi, kako jo bo zvil, in pravi: „mož po mojim kopitu vse ve.“

„Tako tudi veste, de sim bil v Loki, pri zlatarji Verhardu.“

„Tja de,“ se mu Kocijan radovedin posmeja, de bi lože zvedil, kaj ga je bilo v Loko neslo.

Škafarju se zdaj tema dela pred očmi.

„To je copernik“, pravi sam pri sebi. „Bog mi grehe odpusti, on mi zna narediti, de srebro v zemlji zmerzne, potlej je nimam nar manjše trohice več, in moram škafe nabijati, kakor do zdaj, raji polovico, kakor nič. Oh, moj ljubi gospod vojak!“ ga milo ogovori, vem de vam je znano in de

Veste za vir pod rožnim hribam, Kjer dostikrat škafe (keblje) nabijam, S kterga merzla voda curka,

Kjer je zaklad čistga srebra! —

Pojte z mano, tovarša naj bodeva, in vsak pol srebra bova imela, boste vidili, de bova za-nj veliko denarjev dobila, tode mi ne smete te reči spriditi, svoje škrate morate zaperte imeti; zakaj, tako resnično ko mene Anžeta imenujejo, tako resnično je tudi vse moje govorjenje proti vam.“

Anderlajnu to zvediti je pač serce veselja poskakovalo, zlat čas se mu na proti vali. „Zdaj bom pač vidil,“ si misli, ali me bodo prihodnjie ljudje še z vlačugarjem in potepuham pitali, kakor do zdaj, ali kaj?“ Veselih podob, ktere se bodo kmalo spolnovale, je bilo polno njegovo oserčeje, bošt, de si je v mislih zlato gradove zidal! —

In tako je bilo že eno leto preteklo, kar v imenovanim dolu, pod rožnim hribam, ravno ondi kjer zdaj cerkev sv. Trojice stoji, vse mergoli raznih delavcov in rudokopov; Anderlajn je nekaj bogatih gospodov na svojo roko dobil, kteri so ga z denarjem zakladali in rov (Schacht) za rovam skopljejo in zmirej boljši žile srebra nasledujejo; in ubogi suličar Anderlajn je, kakor ga je Verhard imenoval, ves drugi mož postal, to je, prišel je k lepimu premoženju, kakor slepo kure k zernu.

In ravno to je jelo Loškimu zlatarju hudo v možganah razsajati, v rinke je hodil, kakor de bi ga komarji pikali. „Blagor tistimu,“ si je večkrat mislil, „kdor bo bogatiga rudokopa zeta dobil.“ Ta misel ga je vseskozi nadlegovala, tode terdoglavec se ni prederznil, de bi bil v ti reči Anderlajna nagovoril in mu svojo hčerko Agato za ženico ponudil. Zavaljo tega pa Agata tako zaluje, de jo je skorej konec bilo. Rudokop vse natanko zve, kako se v Loki pri zlatarji godi in si zamisli, kako bi se mu v ti reči pomagati dalo.

Iz tega cilj in konca poroči do zlatarja, ki ga povabi, de naj ga pride enkrat obiskat in mu obljubi na proti iti, ter mu oznani, da se bosta zopet pobotala in vse poravnala, kar jima do zdej po volji ni bilo. Zlatar tega poročila vesel, se ročno z Agato iz Loke vzdigne in proti rudniku hiti, kjer ju Anderlajn ze na polpoti čaka in pridijoča z veseljem sprejme in pozdravi, na Trati *) h županu pelje in predin so se k južni vsedli, popraša radovedni rudokop zlatarja ravno to, kar ga je bil lani že v Loki poprašal, namreč če mu hoče svojo hčer v zakon dati, in ko mu zadovoljni zlatar urno privoli, se Agata vesela Kocijanu v naročje verže, in čez tri nedelje je bila njegova ženka.

Rudniku so pa, kjer se že čez polčetero sto let živo srebro koplje, od vode „Idrica“, ktera po dolini teče, ime Idrija dali.

J. Kosmač.

*) Trata, vas med Idrijo in Loko.

Odgovorni vrednik: Dragotin Melcer. — Založnik in tiskar Jožef Blaznik.

Vradni list št. 5. k ljubljanskim časniku.

Št. 956. Razglas (22.) 2

Visoko c. k. ministerstvo denarstva je z razpisom od 18. pretečeniga mesca št. 18431/d m. zaprosenju tukajšnjiga mestniga odbora, de bi se pretergani denarski listki po 6 in 10 krajcarjev preklicali in za nove zamenjali, kakor tudi, de bi se nerabljivi za nove denarske listke tajiste baže zamenjali, zadostiti za dobro spoznalo.

Obrok za zameno preterganih denarskih listkov po 6 in 10 kr. se s tem po zaukazu vis. denarstviniga ministerstva do konca Sušca t. l. s tem pristavkam odlóči, de se potem, ko ta čas preteče, pretergani listki pri nobeni javni denarnici ne v plačilo jemati ne za nove zamenjevati ne bodo smeli.

To se da sploh na znanje in opomni, de se bodo za zdaj samo pri c. k. deželni glavni denarnici zamenjevali.

Od c. k. davkniga vodstva za krajnsko kronovino v Ljubljani 4. Februarja 1851.

Št. 243. Oznaniło. (23.) 1

S kterim se v pristavku h konkurznimu razpisu od 25. pr. m. št. 243 pod časopisno številko 30. za službo babice v fari Lustalu naznani, de letna plača ne znesse petdeset, ampak pet in dvajset goldinarjev.

C. k. kantonsko poglavarstvo v Kamniku 8. februarja 1851.

Št. 467. Oznaniło. (27.) 1

S pervim marcam t. l. se bo v Mokronogu

na Dolenskem c. k. poštna ekspedicia napravila.

Ta poštna ekspedicia, ki se bo zvezala s Trebnim po vsakdanjim pešnem potu, se bo pečala z priskerbovanjem pisem in voznjopostnih poslatev s poslednjimi do treh liber.

Izročivni okrog te poštno ekspedici store naslednje soseske:

Bačje, Bristrica, Borje, Brezovica, Brinje, Bruna vas, Cikava, Cirknik (veliko), Cirknik (mali) Čelevec, oboje Češnice, Čuznja vas, Debenc, Dereči verh, Dobrava, Dobruška vas, Dol, Dolenja vas, Draga, Družce, Dule (gorenje), Dule (dolenje), Dule, Gaberjele, Gabernik, Glinek, oboje Gorenje vasi, Goriška gora, Goriška vas, Hom, Hrastovca, Hrastno, Hrastujje, Hude Ravne, Jelendol, Jelenje dolenje, Jelševce, Jeperjek, Jesenice gorenje, Jesenice dolenje, Kal, Kamne, Kaplja vas, Kersini verh, Klenovik, Kostajnovca, Križni verh, Log, Laknic gorenji, Laknic dolnji, Laknic srednji, Mačkove, Maline, Malkovic, Martinja vas, Medvedjek, Mirna vas, Mladatiče gorenje, Mladatiče dolenje, Mokronog, Mokronog gorenje, Muste, Okrog, Orešje, Ornuška vas, Osrečje, Ostrožnik, Otavnik, Pavla vas, Pijavce, Podthurn, Poljane, Polje, Prelezje, Prevolje, Pugled, Radgonca, Radna vas, Radulja, Rakovnik, Ravne, Ravnek, Ribjek, Roje, Roženperg, Segonje, Sela, Sela, Selce, Škerljevo, Skove, Skrovnik, Slanči verh, Slavna, Slepšek, Stara vas, Statenperg, Stopno, Straža, Stermec veliki, Sveti križ, Sveti verh, Svinsko, Šentmarjeta, Šentrupert, Škocjan, Telče, Tersina, Terstenik, Teržiše, Trebelno, oboje Verh, Ver-

hek, Vince in Osredok, Vitna vas, Vodalje, Vučka, Zabukuje zgornje, Zabukuje srednje, Zabukuje dolnje, Zagorjsd, Zagrad, Zalog, Zaloka, Zavinek, Zbure, Zjoganje.

Kar se s tem sploh na znanje da.

C. k. poštno vodstvo v Ljubljani 14. februarja 1851.

Št. 379. Oznaniło. (26.) 1

V Šent-Jernej na Dolenskem se bo 1. marca poštna ekspedicia vstanovila. Pečala se se bo do vstanovitne voznje poste med Novim mestam in Kostanjeveo samo z pismi in časopisi, v zvezi bo stala po jezdnih potih med Novim mestam in Zagrebam.

Kar se s tem sploh naznani.

C. k. poštno vodstvo v Ljubljani 8. februarja 1850.

Hoffmann s. r.

Št. 201. Oznaniło. (19.) 3

Z 10. februarjem se bodo na postajah železnice v Zalogu, Lazah in Kresnicah nove poštno ekspedicie vstanovile.

Te poštno ekspedicie, ki se imajo pečati z preskerbovanjem pisemskih in voznih poslatb stoje v tisti zvezi kakor poštna vradnija v Zagorju in bodo vsakdan pisemske poslatbe po vozovlaku za osebe in poštnim vozovlaku vožne poslatbe pa le po poštnim vozovlaku pošiljale in prejemale.

Kar se s tem sploh naznani.

C. k. poštno vodstvo v Ljubljani 24. januarja 1851.